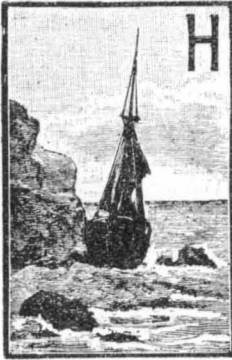

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

(Άληθινή Ιστορία)

περιπέτεια που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω, συνέβη πρό πολλών ετών στον μηχανικό Έρνέστο Μπρόκιαν, ανώτερο υπάλληλο της εταιρείας των Αφρικανικών τηλεγράφων. Ο μηχανικός αυτός βρισκόταν μαζί μ' ένα συνεργείο από 50 μαύρους εργάτες, στις εκβολές του ποταμού Ζαμβέζη, για την κατασκευή μιάς τηλεγραφικής γραμμής. Εκεί λοιπόν υπήρξε ο ήρωας ενός τραγικού περιστατικού, που λίγο έλειψε να του στοιχίσει τη ζωή. "Ας αφήσουμε όμως τον ίδιο να το διηγηθεί".

«Στις αρχές Οκτωβρίου, γράφει ο Μπρόκιαν, βρισκόμουν στο Σιντ της Αφρικής, για την κατασκευή κάποιου τηλεγραφικής γραμμής. Σύντροφός μου ήταν ένας Ίρλανδός, ο Ντέν

Μόρκελ. Η κατασκήνωσή μας σμιένες από καλάμα μπαμπού. Στις δυο μέγιστες εγώ και ο Μόρκελ και στην τρίτη φιλάγαμε τα δέντρα, τα εργαλεία και τα τρόφιμα.

Το κρεβάτι μου ήταν στηριγμένο στον τοίχο της καλύβας, απέναντι απ' την πόρτα και μιά μεγάλη κουνοπιέρα με προφύλαγε από τα διάφορα έντομα.

Τη βραδιά του δρόματος, είχα πέσει να κοιμηθώ, κουρασμένος απ' τη δουλειά όλης της ημέρας. Αφού διάβασα λίγη ώρα ένα αγγλικό περιοδικό στο φως της... λάμπας μου —ενός κεριού δηλαδή κολημένου πάνω σε μιά άδειανή μπουκάλια— ξελίστηρα επί τέλους και αποκοιμήθηκα. Κατά τα μεσάνυχτα με ξύπνησαν τα πένθημα ουφλιόματα των υανών, γύρω απ' την κατασκήνωσή μας. Σηρώθηκα τότε νευρικός, άρπαξα το τουφέκι μου και βγήκα έξω απ' την καλύβα μου, με την απόφαση να στείλω μερικές σφαίρες στα σημαμένα αυτά θηρία, για να τα κόνω να σπάσουν.

Το σκοτάδι έξω ήταν τόσο πυκνό, που δεν έβλεπε κανείς ούτε τη μύτη του. Ωστόσο, ανάμεσα στα δέντρα που τριγύριζαν την κατασκήνωσή μας, είδα να γυαλίζουν σαν κίτρινα φωτάκια, τα μάτια των υανών. Το θέμα αυτό, μέσα στο σκοτάδι και την ησυχία της νύχτας, μ' έκανε, είν' ή αλήθεια, ν' ανατριχιάσω λίγο. Σκέφτηκα για μιά στιγμή να ξυπνήσω το Μόρκελ και να του προτείνω να κυνηγήσουμε μαζί τα θηρία, ύστερα όμως άλλαξα γνώμη. Συλλογίστηκα ότι ο σύντροφός μου ήταν λιγότερο κυνηγός και περισσότερο υπνωτός και δεν θ' αποφάσιζε ποτέ τέτοια ώρα ν' αφήσει το κρεβάτι του. Παρατήρηθη λοιπόν του σκεδίου μου και γύρισα στην καλύβα μου, έκλεισα καλά την πόρτα και έπεσα πάλι να κοιμηθώ.

Έπειτα όμως από λίγη ώρα ξύπνησα και πάλι, παγωμένος από φρίκη αυτή τη φορά. Κάτι ζωντανό κουνιότανε κάτω απ' το κρεβάτι μου. Αφουγκράστηκα με προσοχή και δεν άργησα να καταλάβω τι συμβαίνει. Ένα λιοντάρι βρισκόταν μέσα στην καλύβα μου. Ο τρόμος που έννοιωσα τότε, μ' έκανε να παραλύσω ολόκληρος. Η φωνές που προσαύθησα να βγάλω, πνίγησαν μέσα στο λαρυγγί μου. Άρχισα να τρέμω σύγκομος!

Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν, δευτερόλεπτα απείρηρατης άγωνίας, μ' έβαρνα άκουσα το θηριο να βγαίνει απ' την κρύπτη του. Μιρρίζονταν πόσα την κουνοπιέρα όρθιο μετρός στο κρεβάτι μου. Με μιά κίνηση ένστικτη τότε σκεπάστηκα άμέσως με το σεντόνι ολόκληρος, όπως κάνουν τα μικρά παιδιά που φοβούνται το μπαμπούλα. Αυτό που έκανα όμως ήταν ασυλόγιστο! Γιατί, μόλις το λιοντάρι μ' άκουσε να κουνιέμαι, μούγκρησε άγρια και με τα νύχια του έσκισε την κουνοπιέρα και με τραβήξε στο πάτωμα. Έπειτα άρχισε να γλύφει με τη γλώσσα του το αίμα που έτρεχε απ' τον ξεσχισμένο μου όμο. Όταν τελείωσε, κάθισε στα πίσω τα πόδια, όπως ο σκύλος, και βρυχήθηκε τρεις—τέσσερες φορές...

Το τρομερό μούγκρημά του αντίηχησε σαν κεραυνός, σπείροντας τον τρόμο σ' όλη την κατασκήνωσα. Οι μαύροι δ' άκουσαν, πετάχτηκαν απ' τον ύπνο τους και άρχισαν να ουφλιάζουν σαν τρελλοί και να πυροβολούν στον άερα. Όπως έμαθα μάλιστα αργότερα, το πρώτο πράγμα που κίνανε, ήταν να σκαρφαλώσουν στα γύρω δέν-

τρα για να γλυτώσουν το τομάρι τους! Ο συντροφός μου Μόρκελ ξύπνησε και αυτός και άρπάζοντας το τουφέκι του, πετάχτηκε έξω απ' την καλύβα του και άρχισε να φωνάζει:

—Μπρόκιαν! Ποιά είσαι; Έλα γρήγορα!...

Παρ' όλες τις προσπάθειές μου, δεν μπόρεσα να του απαντήσω. Το λαρυγγί μου ήταν σφιγμένο απ' τη φρίκη και την άγωνία. Τόν άκουσα ώστόσο να πλησιάζει και να κόνη το γύρο της καλύβας μου. Είδε τότε την τρύπα που είχε κάνει σ' αυτή το λιοντάρι για να περάσει μέσα, έτρεξε άμέσως στην πόρτα και άρχισε να την χτυπά με το κοντάκι του τουφεκιού του, φωνάζοντας:

—Μπρόκιαν! Μπρόκιαν!...

Σ' όλο αυτό το διάστημα, το θηριο εξακολουθούσε να γλύφει το αίμα απ' τις πληγές μου, ενώ εγώ, βέβαιος ότι είχε φτάσει πια ή τελευταία μου ώρα, περιμένα από στιγμή σε στιγμή να νοιώσω τα νύχια του να με κάνουνε κομμάτια. Επί τέλους ή πόρτα άνοιξε και φάνηκε στο κατώφλι ο Μόρκελ. Τότε το λιοντάρι μ' άρπαξε με τα δόντια του απ' τη μέση και μ' ένα τεράστιο πρήγμα αναποδογύρισε το Μόρκελ και έτρεξε προς τα γειτονικά δέντρα.

Καταλαβαίνετε τώρα τη φρίκη που έννοιωσα ο σύντροφός μου σ' ένα τέτοιο θέαμα. Άρχισε άμέσως να τρέχει σ' όλη την κατασκήνωσα, φωνάζοντας στους τρομοκρατημένους μαύρους να του φέρον ένα άναμμένο δαυλί.

Το λιοντάρι είχε σταματήσει κάτω από ένα μεγάλο «βωδάβ», με είχε ξεπλώσει στα πόδια του και έβλεπε πάλι τις πληγές μου. Μόλις έβασα να κουνήσω λίγο το χέρι ή το πόδι μου, το θηριο με άγγρανε άγρια, ενώ τα μάτια του λάμπανε με μιά σκληρότητα σατανική. Φαινόταν ότι ήθελε να παρατείνει την άγωνία μου, να με ιδί να ξεφυγώ σιγά—σιγά μέσα στα νύχια του! Η τραγιά του γλώσσα μου προξενούσε πόνους αφόρητους, καθώς έβλεπε τις πληγές μου, και ή βρόμικη άναπνοή του μούφερνε άηδία απείρηρατη!

Σ' όλα αυτά τα τρομερά λεπτά της άγωνίας—που δεν θα ήθελα να περάση ούτε ο χειρότερος έχθρός μου!—οί νεύροι εξακολουθούσαν να φρονάζουν, σκαρφαλωμένοι πάντα πάνω στα δέντρα. Ο δυστυχισμένος Μόρκελ, μ' ένα κούτσουρο άναμμένο στο ένα χέρι και το τουφέκι του στο άλλο, έμπαγε παντού για να με βοηθί. Επί τέλους πλησίασε στο μέρος που βρισκόμουν και με είδε από κοντά, ξεπλωμένο άνάμεσα στα πόδια του θηριού.

Στο φως του δαυλιού που κρατούσε, μπόρεσα και εγώ να διακρίνω για πρώτη φορά το λιοντάρι. Είχε μάκρος δέκα πωδών η διαμέτρησά χείτη του τούδινε μιά τρομερή μεγαλοπρέπεια! Ο Μόρκελ πλησίασε άρκετά στο μέρος που βρισκόμουν, αλλά δεν τολμούσε να πυροβολήση, από φόβο μήπως με πληρώση.

—Το κού σου, Μπρόκιαν! κού φώναξε έβαρνα, σκαρφαλώνοντας το θηριο.

Το λιοντάρι, άκούγοντας τη φωνή του, γύρισε προς το μέρος του, έβγαλε ένα τρομερό βρυχηθιά και έτοιμάστηκε να όρημησέ εναντίον του.

Αλλά ο Μόρκελ, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του, το σημάδεψε και πυροβόλησε. Και το θηριο έπεσε άμέσως δίπλα μου σαν κεραινοβολημένο! Η σφαίρα του φέλου μου είχε χωδεί απ' το μάτι του μέσα στο μυαλό του. Για περισσότερη ώστόσο ασφάλεια, ο Μόρκελ πυροβόλησε άλλη μιά φορά εναντίον του και έπειτα έτρεξε κοντά μου και με πήρε λιποθυμικό πια, στην άγκαλιά του...

***

Όταν συνήλθα, ο σύντροφός μου έβλεπε και έδενε τις πληγές που μου είχε προξενήσει το λιοντάρι μέσα στα λίγα λεπτά που με κράτησε στα νύχια του. Όπως μου διηγήθηκε δέ ο ίδιος ο Μόρκελ αργότερα, όταν μ' έγδυσε και αντίκρισε το κατακοιματισμένο κομμάτι μου, λίγο έλειψε να λιποθυμήσει και αυτός! Το λιοντάρι είχε άνοίξει 22 μεγάλες πληγές στο σώμα μου!

Αλλά τα βάσανά μου δεν είχαν τελειώσει ακόμα! Ολόκληρες μέρες μαρτύρησα, άναγκασμένος να μένω άκίνητος στο κρεβάτι μου, ενώ ο τρομερός ήλιος έμπαγε τη στέγη και τους τοίχους της καλύβας και την έκανε να μοιάζει με φούανο άναμμένο! Το βρωμικό σάλιο του θηριού είχε προκαλέσει σοβαρή δηλητηρίαση στο άματός, ή όποια μούφερνε δυνατό πυρετό. Ο σύντροφός μου Μόρκελ, βλέποντας να παρατείνεται ή κατάστασί μου αυτή, άνησχύσε και άποφάσισε τέλος να με στείλη στο Μπαντάου, όπου θα έβρισκα τις πε-

ΤΑΔΕ ΣΤΥΚΑ

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΚΗ'.

ΙΑ μέρα ζήτησαν τη γνώμη της Λαΐδος για τις λαϊκές συγκεντρώσεις. Κι' ή όμοια σου κι' έξυπνη έταίρα απάντησε :

—Μισώ το πλήθος, γιατί όσο περισσότεροι άνθρωποι είναι μαζεμένοι σ' ένα μέρος, τόσο περισσότερες ανοησίες και χυδαιότητες διαπράττονται.

Μιά άλλη μέρα, ό 'Αριστοππος παρουσίασε στη Λαΐδα έναν νέο, πλούσια ντυμένο, αλλά άνοητο. Την επομένη ό φιλόσοφος ζήτησε τη γνώμη της για τον νέο εκείνο κι' ή Λαΐς τού είπε :

—Αυτός μοιάζει μ' εκείνα τα τρόπαια που είναι φορτωμένα απ' έξω με πλούσια λάφυρα, ενώ από μέσα δεν υπάρχει παρά ένα χοντρό κορμίστρο!

Κάποτε πάλι ή έταίρα Θεοδότη παραπονιόταν στη Λαΐδα έναντι των πλουσίων.

—Οί πλούσιοι, της έλεγε, δεν είναι παρά άνοητοι, φοροπαρόνομοι, μεταδόξοι, σφαιροχέρηδες και βάνανσοι.

—Δεν τό πιστεύω, της αποκρίθηκε ή Λαΐς. Αυτοί, για τους όποιους μου μιλάς, είναι προστιγάνθρωποι. Οί πλούσιοι πουρχνονται στο σπίτι μου, είναι εύγενεσοί και μορφωμένοι άνθρωποι.

Κάποτε ένας 'Αθηναίος, απ' τους στενούς φίλους της 'Ασπασίας, έπισκέφθηκε την Κόρινθο και πήγε να ιδή και τη Λαΐδα.

—'Η 'Ασπασία, της είπε, μου ανέθεσε να σε ρωτήσω έκ μέρους της, τί γνώμην έχουν γι' αυτήν οί Κορίνθιοι.

—Νά της πής, τού αποκρίθηκε ή Λαΐς, ότι όταν ξέρουμε πως οί άλλοι σκέπτονται καλά πράγματα για μιάς, δεν πρέπει νάχοιμε την περιέργεια να μάθουμε τη γνώμη τους. Τό ίδιο κι' όταν ξέρουμε ότι σκέπτονται για μιάς κακά.

"Ένας Κορίνθιος εύταίριδης, που είχε σπαταλήσει την περιουσία του στις διασκεδάσεις και στις έρωτικές απολαύσεις, έλεγε μιά μέρα μπροστά στη Λαΐδα :

—Μόνο οί τρελλοί κι' οί ζωντοί άρνούνται να τους καταστρέψουν ή γυναίκες.

—'Εν τοιαύτη περιπτώσει, πολύ άργά σου ήρθε τό μυαλό, άγάπητί μου φίλε, τού είπε ή Λαΐς.

Όταν έβλεπε καμιά φίλη της να βασανίζει τους σκλάβους της και να τους δέρνει, ή Λαΐς θύμονε κι' έλεγε :

—'Η γυναίκα δεν πρέπει ποτέ να είναι βάνανση και σκληρή. 'Η μεγάλη άρετή κάθε γυναίκης είναι ή γλυκύτητα και ή καλωσύνη. Μιά γυναίκα χωρίς γλυκύτητα και καλωσύνη, μοιάζει άπαράλλαχτα μ' έναν άνδρα δειλόν.

Κάποια νεαρή Κορίνθια έπισκέφθηκε μιά μέρα τη Λαΐδα και της είπε :

—'Αχ, Λαΐς, είμαι πολύ δυστυχισμένη και ήρθα να με συμβούλέψης τί να κάνω.

—Τί σου συμβαίνει; ρώτησε ή Λαΐς.

Στό νοσοκομείο τού Μπαντάνο πάλεμα άρκετές μέρες με τό θάνατο. 'Επί τέλους γλύτωσα, χάρις στη γαρή μου καρδιά, αλλά τό μυαλό μου και τό νευρικό μου σύστημα είχαν πειά ξεκουρωθείσει κυριολεκτικώς.

Ό παρανοικός Ξαρνακός κρότος μ' έκανε να τρέμω όλόκληρος από φόβο. 'Εγώ που ήμουν πρώτα ένας γερός και ρωμαλέος άνδρας, είχα κατακτήσει πειά σαν παιδία φοβιστάρισμα! Κι' ό Ίσκιος μου άκόμα με τρομάζει, ήμουν ένα ζωντανό όρεϊπιο!

'Η έταίρεια μου, φρονιά, με όλοζήμωσε άρεκετά. Τί να τό κάνω όμως τό λεπτά, όταν και σήμερα άκόμα, περπατάω στηρηγμένος, σ' δυό πιαστούνια! Και τί νύχτα ξεπνώ πολλές φορές Ξαρνακά, λογιμένους από κρυό ιδρώτα και νουζώ, ότι άκούω άκόμα κάτω απ' τό κρεβάτι μου τό φύσημα της άνατοής τού βασιλιά της ζούγκλας...

ΜΩΡΤΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

—Ό άνθρωπος που αγαπό και με τον όποιο ζω τόσον καιρό τώρα, μου πήνε τό φάρι στά χείλη. Είναι άταρχνός και μου φέρεται βάνανση και περιφρονητικά. Δεν με λογαριάζει καθόλου.

—Τόν αγαπάς; ρώτησε ή Λαΐς.

—'Υπερβολικά. Τόν λατρεύω, όσο τίποτε στον κόσμο.

—Ό μόνος τρόπος λοιπόν για να ζήσης εύτυχισμένη μαζί του είναι ό έξης : Νά ελαττώσης τις εκδηλώσεις της αγάπης σου απέναντί του. Νά μην τού δείχνης τρυφερότητα κι' άφοσίωση περισσότερη απ' όση σου δείχνει αυτός. Και τότε θα τόν κάνης όπως θέλεις. Γιατί σε δυό έρωτευμένους, έκείνος που δείχνει λιγότερη αγάπη είναι πάντοτε κυρίαρχος τού άλλου.

Μιά φορά ρωτήσανε τη Λαΐδα, άν ό καθρέφτης είναι πράγμα άπαράτιμο για μιά γυναίκα. Κι' ή Λαΐς αποκρίθηκε :

—'Ενα κορίτσι μπορεί να κάνει και χωρίς καθρέφτη. 'Αλλά μιά γυναίκα όχι. 'Ο καθρέφτης είναι γι' αυτή τό πιο απαραίτητο απ' όλα τά πράγματα της. Πρέπει να τόν συμβουλευέται κάθε μέρα, για να μπορεί να διορθώνη τις καταστροφές που φέρνει ό χρόνος στην όμορφιά της. 'Εγώ, τουλάχιστον, όμοιογώ, χωρίς να ντροπέυομαι, ότι δεν μπορώ να ζήσω χωρίς καθρέφτη.

Χάρης στην έξυπνάδα της, την όμορφιά της και την καλωσύνη της, ή Λαΐς ζήσε πολλά χρόνια εύτυχισμένη στην Κόρινθο, αγαπημένη από όλους, ήμιομένη απ' τους άρχοντες και απ' τό λαό, πανέμορφη και ξεκουστική, ή πιο ήρεμη γυναίκα τέλος σ' όλη την 'Ελλάδα.

Όστόσο, ή εύτυχία της αυτή δεν έκράτησε ως τό τέλος της ζωής της. 'Η Μοίρα της είχε έπιφύλαξει για τά τελευταία της χρόνια πολλές πίκρες.

'Ηταν σαρανταπέντε έτών πειά, όταν γνώρισε ένα νεαρό ραφροδό, τόν Εύβάτη, και τόν έρωτευτηκε θαυμά.

Ό έρωτας αυτός ύπηξε ατία της πιο μεγάλης δυστυχίας της ζωής της Λαΐδος, ή όποια την έστειλε πρόωγα στον τάφο.

Γιατί αγάπησε τρελλά, αγάπησε παράφορα τόν Εύβάτη αυτόν. Τόν αγάπησε όσο ποτέ ως τότε δεν είχε αγάπησει. Με περιπάθεια, με πάθος...

Μα κι' ό Εύβάτης ήταν ώραιος σαν 'Αδωνις, με όμοια άγαλματώδες, με χαρακτηριστικά πολύ γλυκά κι' άρμονικά, με μιά φωνή τόσο γλυκειά και τόσο μελωδική, ώστε κι' όταν μιλούσε άπλωσε, νόμιζε κανείς πως τραγουδούσε.

Όστόσο, ή Λαΐς είχε γνωρίσει στη ζωή της κι' άλλους νέους ώραίους σαν αυτόν, χωρίς να τους έρωτευθή.

'Αν και σαρανταπέντε χρόνων την εποχή αυτή, ή Λαΐς διατηρούσε όπόσο την παλιά της όμορφιά. Μά ή καρδιά της είχε αρχίσει να γερνάη. 'Εβλεπε πως τό τέλος της ζωής της πλησιάζει, χωρίς νάχη στο πλευρό της έναν άνδρα που της, έντελώς δικό της, που ναίνα όλόκληρα άφοσιωμένος σ' αυτήν.

Ό κίνδυνος των παλιών αγαπημένων θαυμαστών της, μαζί με τους όποιους είχε περάσει τά όμοια χρόνια της νεότητός της, είχε άραιώσει. 'Ο Μύρων κι' ό Σκόπας είχαν πεθάνει. 'Ο 'Αριστοππος κερνούσε τόν καιρό του ταξευδώνοντας στην Κωνσταντινούπολη και στις άλλες πόλεις της 'Ελλάδος.

Κι' αυτό τό Λαΐδων, τό τριχαριτόνενο κοριτσάκι πουχε άποκτήσει ή Λαΐς απ' τό γάμο της με τό Λεοντίδη, είχε πεθάνει από χρόνια.

'Απ' όλους τους παλιούς της θαυμαστάς, οί μόνοι που βρισκόταν κοντά της, ήσαν ό Διογένης κι' ό 'Αθηναίος Κλέων, που την άγαπούσε πάντα, αλλά για τόν όποιο ή Λαΐς δεν έννοιωσε ποτέ έρωτική αγάπη.

'Ετσι, ή όμοια έταίρα αγάπησε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της τόν γενητικό ραφροδό. Ξέχασε τη συμβουλή που είχε δώσει άλλους στη νεαρή Κορίνθια φίλη της, να μη δείχνη δηλαδή ποτέ στο λατρευτό της περισσότερο αγάπη απ' όση έδειχνε αυτός για κείνη. 'Εγχεσε κυριολεκτικώς τό λογικά της, ζέχασε τη φιλοσοφία της και τά σοφά διδάγματα τού 'Αριστοππου και των άλλων φίλων της φιλοσόφων.

Δεν μπορούσε να κάνει ούτε στιγμή πειά χωρίς τόν Εύβάτη. Περνούσε όλες τις ώρες της μαζί του και προς χάριν του παραμιλούσε την συντροφιά και τόν πιο άφοσιωμένους φίλων της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

